

vil det i hvert fald ikke være før 1999, at vi ser nye medlemmer. Det vil være på den anden side af 1999, og det vil sige, at der er tid til at forhandle det på plads, således at det også kan indgå i de samlede overvejelser.

Jeg tror, jeg kan forsikre hr. Keld Albrechtsen om, at problemer af denne art, af budgetmæssig art, så vanskelige de altid tegner sig, altid ender med, at EU finder en løsning på den slags problemer. Hr. Keld Albrechtsen burde kende EU godt nok til at vide, at sådan går det jo altid, og sådan vil det også gå denne gang.

Til fru Charlotte Antonsen vil jeg godt sige, at Madrid fastslog, at ansøgerlande var på lige fod, og at der skulle foreligge adviser for alle lande straks efter regeringskonferencens afslutning. Dublin bekræftede Madridvedtagelsen, men det betyder ikke, at der er enighed i EU-kredsen om den fremtidige procedure for optagelsen. Der er ikke enighed om samtidighed. Der er lande, der fortolker dette, at de behandles på lige fod, på en anden måde, end vi gør.

Det er Danmarks ustandselige krav, at der skal være samtidig optagelse af forhandlinger af de grunde, jeg gennemgik i mit første indlæg, og det står urokket. Men jeg er nødt til at sige, at det ikke er noget, der er enighed om, og at en række lande har andre synspunkter vedrørende dette, at man på basis af adviserne skal udpege nogle lande, som man begynder at forhandle med. Det er ikke et dansk synspunkt; vi prøver på at skabe ægte samtidighed af de mange gode grunde, som jeg tidligere har nævnt.

Til hr. Kent Kirk: Jeg er enig med hr. Kent Kirk i en meget central betragtning, og det er, at de baltiske lande er jo under alle omstændigheder af en størrelse, således at det er meget overkommeligt for Den Europæiske Union at have de baltiske lande som medlemmer. Det er, mener jeg, også en vigtig betragtning i det videre forløb, og jeg vil helt på regeringens vegne vedkende mig et særligt ansvar med hensyn til at sikre balterne den bedst mulige position i forhold til forhandlingerne.

Hr. Kent Kirk påpeger med rette betydningen af også at udvikle det økonomiske samarbejde med Rusland, og jeg vil føje til med Ukraine, to store lande med tilsammen 200 mio. indbyggere, som har enorme behov for vestlig teknologi, investeringer, ikke mindst private investeringer, og i øvrigt anden form for assistance. Det er jeg enig i, og jeg synes, det er vigtigt at få dette med i billedet i diskussionerne.

Jeg kan i øvrigt så oplyse, at netop her i eftermiddag er det meddelt, at der i princippet er indgået en aftale mellem den russiske udenrigsminister Primakov og NATO's generalsekretær Solana. Enkelthederne er ikke helt kendt endnu, men det er da i hvert fald et meget opmuntrende træk, at den aftale, som har været undervejs i nogle måneder, nu ser ud til at være på plads.

Til hr. Keld Albrechtsen, hvis indlæg jeg kunne have meget at indvende imod, vil jeg egentlig kun gøre en enkelt bemærkning. Hr. Keld Albrechtsen kom for skade at sige, at vi skulle sætte os ned og tage hele debatten forfra. Det gør jeg altså ikke, vil jeg sige til hr. Keld Albrechtsen. Det er ikke menneskeligt, og det vil det hverken være for hr. Keld Albrechtsen eller for os andre, så det vil jeg afstå fra.

Med disse bemærkninger vil jeg slutte af med at sige, at jeg glæder mig over den dagsorden, der foreligger. Jeg noterer de anvisninger, de opfordringer, der ligger til regeringen i dagsordenen, og vil selvfølgelig søge at efterleve dem så godt som muligt.

Jeg vil gerne pege på, at DUPI-rapporten har sat sig det tydelige spor i dagsordenen, at der står som citeret lidt tidligere, at vi konsekvent skal arbejde for, at ansøgerlandene får den tættest mulige tilknytning til arbejdet før medlemskab. Den forpligtelse tager vi med i det videre arbejde.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Tak for svaret.

For det første med hensyn til spørgsmålet, om landene fortsat er på lige fod, og om alle lande er enige i det. Altså, det er klart, at der altid har ligget en forskellig opfattelse i landene af, hvad det indebærer i praksis, hvor det danske synspunkt har været, at de bør komme ind i EU straks, men andre lande har ment, at det må så føre til, at de kommer ind i forskellige tempi.

Det er ikke det, jeg spørger om. Det, jeg spørger om, er de rygter, der går om, at man af politiske grunde simpelt hen vil udskyde Baltikum på ubestemt tid, på trods af at man altså for længe siden på Madridtopmødet faktisk besluttede, at optagelse skulle ske ud fra en politisk og objektiv vurdering.

Mener ministeren ikke, at der er sket noget i forhold til Baltikum? Det er jo klart, at det nok skyldes alle disse russiske trusler. Men føler ministeren sig fortsat sikker på, at Baltikum bliver sidestillet med de øvrige lande, når vi tager